

Pl. 157-2

विष्णु

२८

५३३

HET
HEILIG HART

IN DE
SCHOOL.

'S GRAVENHAGE.
T. C. B. TEN HAGEN.
1894.

HET H. HART

2

in de School.

EENE BIJZONDERE REGELING

VAN HET

APOSTOLAAT DES GEBEDS

IN

huizen van onderwijs en scholen,

van de hoogere tot de laagste,

GENOEMD

HET APOSTOLAAT DER STUDIE,

door den H. Vader

MET

bijzondere voorrechten en afdelen
begiftigd.

O. F. M.

WIJCHENS

IMPRIMATUR.

Roterodami,
die 18 Dec. 1893.

J. Bos,
Lib. Censor.

VOORREDE.

De godsvrucht tot het allerheiligste Hart en het Apostolaat des Gebeds, dat bestaat in toewijding aan Jezus' belangen, zijn ongetwijfeld de eerste oefeningen van godsvrucht, die haar ontstaan danken aan de menschwording van Gods Zoon. De allerheiligste Maagd was ons eerste en hoogste model in de beoefening van deze beide; St. Joseph's inwendig leven was slechts een trouwe afspiegeling van hare liefde. Wat onze Heer in later tijden ons meer uitdrukkelijk heeft geopenbaard, hadden de heiligen te voren reeds begrepen; en wij behooren deze oefeningen van godsvrucht zoo diep te doen wortelen en zoo veel te verspreiden als ons mogelijk is.

Geen tijd is daartoe zoo geschikt en

geene gelegenheid zoo gunstig als de dagen, die op de school worden doorgebracht. Wat daar wordt geleerd en beoefend, schiet het diepst wortel en mag worden verwacht het langst bij te blijven. Dit is eene voldoende verklaring voor een boek, tot titel dragend: *Het Heilig Hart in de school.*

Het groot verbond van 't Heilig Hart van Jezus, Apostolaat des Gebeds genaamd, dat verspreid is over alle landen der wereld en op zijne plaats in allerlei gemeenten in de Kerk, voegt zich naar alle omstandigheden, naar elken leeftijd, staat en bezigheid der menschen. Beter dan de tooverstaf, die al wat hij aanraakt in goud verandert, maakt het elke menschelijke daad, alleen de zonde uitgenomen, tot gebed, deelt der gewoonste handelingen de waarde mée eener nieuwe tusschenkomst voor de zielen, versterkt als het ware de onafgebroken voorbede van 't Goddelijk Hart van Jezus.

Overeenkomstig onzen levensstaat neemt het verschillende vormen aan;

bij Priester en Kloosterzuster wordt het een apostolaat van zielenijver, bij den handwerksman een apostolaat van arbeid, bij den kranke een apostolaat van lijden, bij den leerling een apostolaat van studie; want ieder offert wat hij heeft; en zielenijver, handenarbeid, lijden en studie worden op gelijke wijze eene welbehagelijke en vermogende tusschenkomst in de oogen van God, wanneer zij worden opgedragen voor die meeningen, waarvoor het H. Hart van Zijn Beminden Zoon bidt op het Altaar; het schoone boekje van P. Lyonnard over het *apostolaat des lijdens* bewijst, dat het apostolaat van studie niet de eenige dier verschillende vormen van 't Apostolaat des Gebeds is, aan welke eene bijzondere regeling ten deel viel; doch het apostolaat van studie is om bijzondere redenen door de vaderlijke bezorgdheid van Paus Pius IX buitengemeene gunsten en voorrechten waard gekeurd.

De eerste regeling van het Apostolaat van Studie vond plaats in 1865, en van

21 April 1870 dagteekenen de Aflaten, die als eenige voorwaarde stellen, dat de leden nog op School of aan 't College zijn en tevens leden van het Apostolaat des Gebeds.

Kort na het ontstaan van dezen nieuwen vorm van Apostolaat dreigde de steeds voortwoelende revolutie in Italië den H. Stoel met nieuwe rampen.

In 1868 spanden al de machten der geheime genootschappen samen om Paus Pius IX het tijdelijk beheer Zijner Staten te ontweldigen; maar terzelfder tijde boden de Katholieken van Europa de bloem hunner jongelingschap ter verdediging van den H. Stoel in het Pauselijk Zouavenkorps, waarin de Zonen van Nederland met eere mochten worden vermeld.

In dien tijd gloeide de ijver voor de zaak der Kerk gelijk vuur in eene menigte van jonge harten en de geestdriфт verspreidde zich van den ouderen broeder tot bij het kind op de schoolbanken. Bij velen, wier leeftijd of kunne

hen belette op andere wijze aan de verdediging van het Hoofd der Kerk mede te werken, ontstond een onuitbluschbaar verlangen om hunne dagelijksche pogingen aan deze zaak te wijden en op de wijze, die hun alleen overbleef, de heilige belangen te bevorderen, voor welke zij gaarne hun bloed hadden gestort.

De geheel bijzondere omstandigheden welke den eersten stoot aan de oprichting van het Apostolaat van Studie gaven, worden vermeld in het Pauselijk stuk, dat de aflaten vergunt. Zij verklaren den bijna militairen vorm dien het aannam en den naam *Strijdmacht des Pausen „Milice du Pape”* onder welke het in andere landen werd verspreid. Wij, al zijn wij geen kinderen meer, al drijft ons de zucht niet om vóór den tijd Kapitein of Kolonel te worden, wij zijn zeker niet minder verlangend om aflaten te verdienen, niet minder ijverig om uit al onze macht de zaak der Kerk te bevorderen, de belangen

van Jezus Christus op aarde, dat is de zaligheid der zielen. Zeker is het dat de Kerk niet minder behoefte aan onze toewijding heeft, dan vóór hare berooving als feit was erkend.

Het Apostolaat van Studie, gelijk het ons hier wordt voorgesteld, ontbloot van alle bijkomende omstandigheden en kleuren, waarin het zich somwijlen voordoet, is in zijn eenvoud en bevatte-lijkheid eene oefening van zielenijver, geschikt om te worden geënt op het leven eens leerlings.

Het voorname doel van het Apostolaat des Gebeds was immer, in de harten der bondgenooten, te gelijk met eene teedere liefde voor den persoon van Jezus Christus, een vast geloof te doen wortelen in de kracht van het vereenigd gebed, en door dat geloof te voeren tot eene gedurige oefening; met één woord zijne taak is, in allen de *gewoonte van bidden* te vestigen. Dit gelukt, zonder dat aan een der leden lasten worden opgelegd, die bij de gewone verplich-

tingen moeilijk te dragen zijn, en geene andere dan vrijwillige offers worden aanvaard.

't Is echter ontegensprekelijk, dat er geen tijd komt in het leven, waarin zulk eene gewoonte zoo gemakkelijk, zoo voordeelig wordt aangenomen als gedurende onze leerjaren op de school.

De ondervinding heeft geleerd, dat de genaden door de opdracht van het Apostolaat van Studie verkregen, niet beperkt zijn tot degenen voor wie deze opdracht werd gedaan; de Apostelen zelve werden er mede verrijkt. Zoo is er grond voor het vertrouwen, dat onze leerlingen en scholieren, die zich bij dit Apostolaat hebben aangesloten, onze ongodsdienstige wereld in zullen gaan met een hart, dat warm klopt voor de belangen der Kerk; trotsch op het geloof dat zij lief hebben, aanstonds gereed om een werkzaam deel te nemen in elke beweging ter verbreiding en verheerlijking van dat geloof; vol ijver voor de goede werken die er uit voort-

komen. Zoo zullen zij sterk zijn in de verleiding der wereld, waar zoo velen bederf en dood hebben gevonden.

God weet, dat het voor hen, die ook maar eenigzins de waarde eener onsterfelijke ziel beseffen, eene zorgvolle taak blijft, jongens en meisjes voor te bereiden om met de wereld in aanraking te komen; en toch dat is de toekomst van de meesten, aan wie wij onze zorgen besteden. Voor den strijd die hen wacht is geene harnas dicht, geen wapen scherp genoeg. Zelfs die meesters welke met de heerlijkste uitkomsten gezegend worden, weten nog menig voorbeeld aan te wijzen, waarin hunne zorg ijdel gebleken is; zij hadden gehoopt een Apostel voor Gods eere te vormen en de wereld en de zonden hebben er zoo spoedig een slachtoffer van gemaakt.

Het apostolaat der school beoogt alzoo geen ander doel, dan het aantal te vermeerderen van Jezus' trouwe vrienden en den kinderen der Kerk hartelijke liefde in te boezemen voor de belangen

van Jezus Christus, de hoogste, heiligste en beminnenswaardigste op aarde. Moge onze bescheiden poging, om dit werk en zijne inrichting meer bekend te maken, ons de vervulling verdienen der heerlijke beloften door onzen Goddelijke Zaligmaker aan de vereerders van Zijn Hart gedaan!

Hoort o hemelen, en gij aarde, luister wat de Heer heeft gezegd: Ik heb kinderen opgevoed en groot gebracht, maar zij hebben Mij veracht.

Zoo klaagt de Kerk.

Velen van hare zonen en dochters, wier eerste jeugd zij met trouwe en teedere zorg gekoesterd heeft, keeren zich van haar af bij de eerste ontmoeting van de wereld.

Anderen, ofschoon niet ontrouw geworden, behandelen haar als eene vreemdelinge, of bieden haar met lange tusschenpoozen eene schier afgedwongen, onhartelijke hulde. Is dit geene wreede ondankbaarheid? *Welke rechten heeft de*

Kerk op mij, op mijn trouw, mijn dank, mijne liefde?

Rechten als zij kan doen gelden, heeft niemand buiten haar op aarde. Zij mag alle aanspraak maken van eene moeder, eene koningin, een vaderland. Wat wij aan het hoogste, edelste, reinste, roemrijkste en schoonste verschuldigd zijn, mag zij van ons vergen en in hoogere mate dan eenig schepsel ter wereld het eischen kan.

Is dit waar? Dan wordt het tijd dit te weten.

Het is geene geringe zaak mijne *eerste* en *hoogste* liefde te geven. Deze komt toe aan hetgene door niets ter wereld overtroffen of zelfs geëvenaard kan worden. Heeft nu de Kerk het recht op *deze* plaats in mijne genegenheid?

Zij en geen ander. Doch op deze wijze alleen zal mijn leven rein en edel, verheven en krachtig zijn.

Wie is zij dan? Welk is haar oorsprong, hare geschiedenis?

Zij is uit God geboren. Zij is gesproken uit de zijde des Zaligmakers, gelijk Eva uit die van Adam.

Van het eerste oogenblik haars levens heeft deze uitverkoren Bruid geene liefde gekend tenzij voor Hem. Zij kent geene andere belangen dan de Zijne, Zijn lief en leed is het hare; zij is alleen blij wanneer Hij zich verheugt; waar Hij lijdt weent ze, en vindt alleen glorie in Zijn zegepraal. Wat Hem toebehoort, maakt haar rijkdom uit. Haar hoogste rijkdom en goddelijk voorrecht is Zijne tegenwoordigheid aan haar hart in het H. Sacrament.

Degenen voor wie Hij stierf, zijn hare kinderen. Voor hen leeft zij, geeft zich zonder ophouden ten beste, zucht en lijdt, als eene andere Eva *de moeder der levenden*. De minste van deze is zoo onuitsprekelijk kostbaar in de oogen harer moederlijke liefde, dat zij heel de wereld geven zou voor eene ziel.

Zulk eene liefde draagt ze mij toe. Heeft ze dit getoond? Van mijn eersten

levensadem af, zonder een oogenblik verflauwing. Zij bad voor mij in het uur mijner geboorte. Haar priester wachtte mij aan de doopvont. Zij riep me tot zich, stortte over mijn hoofd het reinigend water uit, nam mij aan als haar kind, en van dat uur af bleef zij rusteloos verlangen mij te verrijken, te voeden, te sterken en gelukkig te maken. Het scheen dat zij geen andere taak had dan te waken over mijne schreden, en hare moederzorg blijft me bij tot ze mijne oogen gesloten heeft en eene laatste maal mij gezegend.

Tot haar sprak onze Heer: *Ontvang den H. Geest. Ga onderwijs alle volken.* Daarom verhief zij hare stem op den blijden dag dat de Trooster over haar kwam, en tot heden toe klinkt haar woord over de aarde. Nooit heeft de wereld er in kunnen slagen, een dam op te werpen, hoog en sterk en duurzaam genoeg om haar apostolaat te keeren. Zij snelt over bergen en zeeën; hare zonen zendt ze uit zonder reiszak of

schoeisel om het zaad te strooien; in hnnne harten ontsteekt zij het Vuur wat haar *Meester op aarde is komen brengen*, den brandenden dorst welke de lippen verdroogde van den Verlosser aan 't kruis; haar bloed stort zij al juichend.

Hare geschiedenis? Daar is geene andere zoo edel, zoo vlekkeloos, zoo roemvol, zoo aandoenlijk schoon als de hare. Die geschiedenis is dezelfde als van haar Bruidegom: *het leven van Jezus voortgezet negentien eeuwen lang*; met Zijne geboorte in een stal, Zijne armoede, Zijne vervolgingen, Zijne wonderen, Zijne weldaden, Zijne goedheid, gestrengheid en ijver, Zijne allerteederste liefde voor de glorie Zijns Vaders, Zijn kruis, Zijne roemrijke overwinning van de wereld.

Zij is niet alleen door hare geboorte edel, maar door de hooge en edelmoedige bedoelingen, die zij draagt in haar hart en door de middelen die zij er toe aanwendt. Want zij leeft enkel

voor de zaligmaking der zielen en zij maakt ze zalig door de waarheid en haar offer.

Hare geschiedenis is 'eene reeks van roemrijke veldslagen, waarin geheel de wereld tegen haar ten strijde trekt, terwijl haar Goddelijke Bruidegom, verborgen in de stilte van haar tabernakelen voor haar tot den Vader smeekt. Bloedend uit wond bij wonde overwint zij altoos door Zijne kracht, want Hij zond haar als een *schaap te midden der wolven*, en het bloed harer martelaren wordt een zaad waaruit nieuwe leger-scharen opstaan aan hare zijde.

Het veld is behouden, maar tegen hoe duren prijs! De kinderen harer liefde ziet zij wegvoeren in slavernij, in onteering en wreeden dood; zij ziet hen er toe komen, haar te haten als eene vijandin en de hand opheffen tegen haar moederhart. Hoevele Koninkrijken en Gewesten werden van haar erfdeel afgescheurd door het verraad harer eigene kinderen? Zij had gearbeid,

gewerkt, gebouwd en opgeheven en zij ziet hare heiligdommen verwoest en haar naam gelasterd.

Geene huurtroepen dragen het kleed harer soldaten; niemand dient onder hare vaan voor soldij. Hare legers bestaan uit de besten harer zonen en op hen vertrouwt zij in haren strijd voor de eer van Gods Zoon.

Wie haar trouw blijft, kent nooit nederlaag en de vijanden worden haar onderworpen. Doch wie zijn trouw aan haar vergeet, wie zwak wordt, verwijfd en laf, brengt oneer, schande en smaad over de Kerk.

Bestaat er dan eene zaak of een land, zoozeer de liefde van ons hart en de toewijding van ons leven waardig als de Kerk? Welk ander kan met zulk een onbetwistbaar recht aanspraak maken op onzen trouw en onzen ijver?

In het hart van den minsten onder ons ligt een schat van liefde en macht, kostbaar genoeg om zelfs *door God begeerd te worden*. Het staat aan ons,

dien schat te besteden; wij kunnen hem verkwisten aan onwaardige dingen of hem wijden aan de Kerk.

Indien wij van onze vroegste jeugd tot aan den dood deze liefde en ijver aanwendden voor hare zaak en hare belangen, wij zouden nimmer slaven der wereld of van den hartstocht worden. Hare zonen alleen hebben den blik geslagen op de wet der volmaakte vrijheid en zijn daarin voortgegaan. Hare zonen alleen zijn nog in die vrijheid, waarmede Christus hen vrijgemaakt heeft.

Indien ik u vergeet, o Kerk van den levenden God, o verheerlijkte Moeder der levenden, verdorre mijne rechterhand. Dat mijne tong in mijn mond verstijve, indien ik U ongedachtig worde en U niet tot het begin mijner vreugde maak! Ps. 136. 5.

EERSTE DEEL.

Het Apostolaat des Gebeds.

1ste HOOFDSTUK.

DE GEEST VAN HET APOSTOLAAT DES GEBEDS.

Wij achten het onnoodig in deze bladzijden te herhalen wat elders overvloedig is uiteen gezet. Zeer velen onzer lezers zijn vertrouwd met het Apostolaat des Gebeds en het hierover geschreven *Handboekje*. Wie het niet mochten zijn, kunnen zonder moeite kennis maken met beiden. *Wijl dus alles neer komt op een klaar en duidelijk begrip der zaak*, zullen weinige woorden hier voldoende zijn.

Indien de godsvrucht tot het heilig Hart van Jezus zich eens van ons meester heeft gemaakt, zal zij niet lang in ons hart rustig blijven, doch er het verlangen opwekken haar aan anderen mée te deelen. Dit ligt in den aard dezer devotie

zelve, die bestaat in een sterk en levendig gevoel van dankbaarheid voor onzen Heer Jezus Christus en medelijden met Hem. Zijn deze gevoelens in ons alzoo oprecht gemeend, dan zullen zij het verlangen opwekken Hem al den troost te geven, die in ons vermogen is en Zijn leed te verminderen.

Nu ligt in de woorden zelven, waarmede onze Heer ons de liefde van Zijn Hart heeft geopenbaard, uitdrukkelijk vermeld wat Zijn Hart troost geeft en wat Hem leed doet. „Ziedaar zegt Hij” *dit hart dat de menschen zoo bemint*. Kan iemand beminnen zonder wederliefde te verlangen? „Wilden zij mij slechts op hunne beurt beminnen” zegt Hij weer „Ik zou het *weinig tellen wat Ik voor hen gedaan heb, en wilde zoo het mogelijk ware nog meer voor hen lijden; doch zij hebben niets dan koelheid voor Mij*”.

Wanneer wij deze woorden ernstig overwegen, wordt alle ware liefde voor het heilig Hart noodzakelijk apostolisch. Wij willen het vuur doen branden, dat Hij

op aarde heeft gebracht. Ziehier dus de oorsprong van den bond van het Heilig Hart. Wij weten dat wij met vereenigde krachten, zoowel in gebed als in daad, veel meer kunnen, dan wanneer we alleen staan; wij vereenigen ons met anderen om de verlangens van het H. Hart te bevorderen, en onze vereeniging is het apostolaat van gebed.

In 1844 tot stand gekomen is deze vereeniging in vijftig jaren tijds verspreid over heel de wereld. In alle beschaafde landen — met uitzondering van Rusland — bestaat zij zoowel als in de vreemde missiën. Hare deelgenooten tellen meer dan 20 millioen en zijn deelachtig aan de verdiensten, missen en gebeden van schier alle kloosterorden in de Kerk.

2de HOOFDSTUK.

De beoefening van het apostolaat.

Artikel 1.

DE DRIE GRADEN VAN HET APOSTOLAAT.

Geene enkele verplichting der leden

van den bond van 't Heilig Hart verbindt op zonde. Zelfs wanneer de verplichting van den eersten graad verzuimd wordt, geschiedt er geene zonde, men verliest dan zelfs het lidmaatschap niet. Zij nochtans die de morgen-opdracht nalaten zijn *doode* leden en kunnen op dien dag geen der aflaten verdienen, die aan de Vereeniging zijn verleend.

De eerste graad bestaat uit diegenen, welke op zich nemen dagelijks hunne morgengebeden te doen en daarbij te voegen de *opdracht* van hunne gebeden, werk en lijden van dien dag volgens de bedoelingen van het H. Hart van Jezus. De tweede graad neemt, behalve, de dagelijksche opdracht, tot taak, op eene geheel bijzondere wijze de voorspraak van Gods H. Moeder over het apostolaat af te smeeke, door elken dag te dien einde een tientje van den Rozenkrans te bidden.

Tot den derden graad behooren zij, die behalve hunne dagelijksche opdracht op bepaalde dagen in de week of in de maand de H. Communie ontvangen

tot eerherstelling van de beleedigingen, die het Heilig Hart door de menschen worden aangedaan.

Men kan tot den tweeden graad behooren zonder tot den derden op te gaan; tot den derden zonder van den tweeden te zijn; voor geen van beiden is noodig dat men op nieuw opgenomen worde. Zoodra wij lid van den Bond zijn geworden, kunnen wij de aflaten verdienen in de drie graden verleend, indien wij de werken, die zij voorschrijven, volbrengen.

Door middel van deze drie graden brengt die heilige Vereeniging; met een zachten, doch onweerstaanbaren drang, hare leden tot de volkomene vervulling der verlangens door onzen Heer aan de zalige Margaretha Maria medegedeeld. De ondervinding heeft bovendien duidelijk aangetoond, dat de Vereeniging, door geene bijzondere oefeningen van godsvrucht van hare leden te eischen, onvergelykelijk meer heeft gedaan ter bevordering der werken van vroomheid,

liefde en versterving, dan indien het een dezer oefeningen tot verplichting had gesteld.

In de openbaring van zijn Heilig Hart vroeg onze Zaligmaker van Zijne Bruid twee wezenlijke oefeningen van godsvrucht: de eene was eene onherroepelijke *toeheiliging* van zich zelve aan Zijn Hart; de andere eene daad, en boven alle andere daden, eene Communie van *eerherstelling* voor de ondankbaarheid der menschen. In deze beide oefeningen ligt de hoofdzaak der *vereering van het Heilig Hart*.

Indien wij ons nu voorstellen, dat de oefeningen welke onze Heer van Zijne dienaars verzocht, door haar van ons gevraagd worden, zoo beantwoorden wij volkomen aan den eersten wensch door den eersten graad van het apostolaat. De toeheiliging van ons zelve aan Zijn goddelijk Hart is niet slechts onherroepelijk, doch wordt gedurig vernieuwd, aangezien de morgen-opdracht dagelijks geschiedt.

Door den derden graad wordt *eerherstelling* aangeboden en wel op *geregeld terugkeerende dagen* en door de heiligste aller oefeningen.

In den tweeden graad worden de oefeningen van *toeheiligung* en *eerherstelling* samen gestrengeld door de onafscheidelijke tegenwoordigheid van den naam onzer heilige Moeder. Hare tusschenkomst, hare eer, hare liefde en navolging wekken gedachten op, op de innigste wijze verbonden met al onze gedachten, verlangens en pogingen voor het Heilig Hart van haar goddelijken Zoon.

Zoodanig is de regeling van het Apostolaat des Gebeds, laat ons nu met een enkel woord de waarde aanwijzen van elken graad op zich zelve.

EERSTE GRAAD.

(Handboekje 1e Hoofdst. bl. 12).

De morgen-opdracht.

Elk lid van het apostolaat des gebeds verbindt zich om dagelijks bij het morgen-

gebed de opdracht te doen van de gebeden, het werk en lijden van dien dag voor de bedoelingen waarvoor het Heilig Hart van Jezus smeekt in het H. Offer der Mis.

De waarde dezer morgen-opdracht wordt bij den eersten aanblik niet ontdekt. Aanvankelijk schijnt zij ons van geen grootere waarde, dan een dier vele schietgebeden door de mildheid der Kerk met aflaten verrijkt. Het is nochtans hetzelfde niet. De woorden waarin de opdracht gedaan wordt, geven er de waarde niet aan; er zijn zelfs geene woorden voor noodig. Het is eene daad van den wil, eene gift, en eene gift welke het lid van het Apostolaat des Gebeds zich voorneemt dagelijks te vernieuwen.

Schijnt het in het begin min of meer lastig, zich het doen dezer opdracht te herinneren, eene volharding van korten duur zal deze moeilijkheid te boven komen zoodat het spoedig eene *gewoonte* wordt. Er bestaat meer wezenlijk gevaar

misschien dat het *enkel* gewoonte wordt en de opdracht plaats heeft zonder dat het hart er deel aan neemt. Toch is zij van groot belang; want de werkelijkheid van ons Apostolaat hangt er van af. Voor wie ze eens goed *begrepen* heeft, op hare rechte waarde *geschat*, en *lief gekregen*, is alle gevaar voorbij; zij zal nooit vergeten, doch integendeel met meer oprechtheid, ernst en ijver herhaald worden, naarmate wij er meer mée vertrouwd zijn. Zij zal zich van lieverlede van zelve voorstellen aan den geest en ver van als een plicht 's morgens alleen in 't geheugen te moeten worden geroepen, zal zij zich heen weven door al ons denken en een deel uitmaken van de gewone stemming des gemoeds. Het gevolg zal wezen dat geheel ons leven wezenlijk bidden wordt, maar zonder kweuling van ons hoofd, zonder inspanning des geestes.

TWEEDE GRAAD.

(Handboekje 2e Hoofdst. bl. 51.)

Het dagelijksch Tientje.

Het Katholiek Geloof vestigt in ons zonder moeite de overtuiging, dat voor elke onderneming ter eere Gods de hulp onzer Lieve Vrouwe noodig is. Blijft zij afwezig zoo mogen we ons geen welslagen beloven, kunnen wij niet veilig voort. Komen Gods gaven allen door hare hand tot ons, wat wij aanbieden moet, om Hem behagelijk te zijn, door haar ten hemel gaan. Wij weten dit en 't verheugt ons. Daarom wordt het tientje van den rozenkrans een wezenlijke oefening van ons dagelijksch Apostolaat.

De briefjes of geheimen van den rozenkrans dienen tevens voor de leden der Vereeniging tot een band die allen omsluit en allen juist die gedachte ingeeft welke de Heilige Vader nu het meest nuttig oordeelt. Te meer nu de bijzondere gunst van den H. Stoel

deze blaadjes van het Apostolaat met een maandelijks te verdienen vollen aflat heeft verrijkt, zullen ook zij die zich niet tot den tweeden graad verbonden hebben, er de waarde duidelijker van inzien.

DERDE GRAAD.

(Handboekje 3e Hoofdst. bl 64)

De Communie van Eerherstelling.

Zie hier de derde en hoogste graad van het Apostolaat des Gebeds, de hoogste daad van vereering van het Heilig Hart. Eene H. Communie wordt, overeenkomstig het verlangen door onzen Heer te kennen gegeven in Zijne openbaring aan de Zalige Margaretha Maria — opgedragen, niet met het doel eene gunst of genade voor ons zelven te verkrijgen, maar in het oprecht verlangen de liefde van het H. Hart schadeloos te stellen voor de onverschilligheid, koelheid, ondankbaarheid en heiligschennissen der menschen. Hij zelf heeft ons geleerd dat geene eerherstelling kan worden

gedaan, die zoo welkom is aan Zijn Hart, als eene heilige Communie die met dit doel ontvangen wordt.

Gelijk elke andere oefening van het apostolaat, bedoelt nochtans deze Eerherstellende Communie de zaligheid der zielen. Door zijne zonde doet de zondaar al wat hij in zijne geringheid vermag om het groot verzoeningswerk van Christus aan het kruis te vernietigen en nutteloos te maken; even zoo trachten wij door onze Eerherstellende Communie, die met Christus' verlossingswerk van oneindige en algemeene waarde vereenigd wordt, zoo veel in ons vermogen is, de vruchten dier zaligmaking als het ware te vermeerderen; eene poging is het om Gods barmhartigheid op de zondaars te doen nederdalen en te redden voor wie de Verlosser stierf. Zoo trachten wij naar Paulus' woord *aan te vullen wat er aan Christus' lijden ontbreekt* (1 Col. 1. 24) en deze aanvulling kan niet geschieden tenzij door onze medewerking met Zijn lijden.

De aflaten aan deze Communie verleend, worden alleen verdiend door hen, die in vereeniging met anderen op zich nemen deze Communie op vastgestelde dagen elke week of elke maand naar keuze te doen.

De bepaling dier dagen zal voor al de leden worden vastgesteld door de ijveraars of door den Directeur.

Artikel II.

De algemeene en bijzondere intenties.

Het is niet de bedoeling van het Apostolaat, de oefeningen van godsvrucht te vermenigvuldigen op eene wijze dat de plichten van onzen staat daaronder lijden. Onze dagelijksche plichten zelve moeten offers worden aan God voor de zielen, ten einde zoo eene nieuwe geestelijke waarde aan een welbesteed leven worde geschonken en de gewone dagelijksche oefeningen door den zuiveren ijver waarmede zij worden verricht in reinheid en kracht zouden winnen.

Daarom worden geene bijzondere oefeningen van godsvrucht voorgeschreven. Is de morgenopdracht behoorlijk gedaan, dan wordt alles: studie, uitspanning, maaltijd, spel, eene ware oefening van apostolische liefde. Wat hier aan kan worden toegevoegd blijft aan ieders goeden wil overgelaten.

Niettemin beschouwt de H. Kerk met een dubbel recht de leden van het apostolaat als soldaten, die bij haar leger van biddenden zijn ingelijfd; daarom stelt zij onder den vorm eener meening of intentie elke maand de meest dringende behoeften aan hun ijver voor en beveelt die aan als het voorwerp van hun gezamenlijk bidden.

Deze intentie, welke steeds eene der belangrijkste nooden van de heilige Kerk bevat, wordt maandelijks door den Kardinaal-Beschermheer aangewezen en door den Paus gezegend. Bij den aanvang der maand wordt zij aan alle leden over de gansche wereld bekend gemaakt in de verschillende uitgaven van den *Bode van*

't *H. Hart*, voor Nederland in de *Maandrozen*. Het gebed wat de leden gedurende die maand dagelijks te dien einde storten wordt gedrukt op de intentie-briefjes ; en om aan te moedigen tot deelneming heeft de H. Vader voor elk lid een vollen afluat verleend, te verdienen op den dag dien het briefje aangeeft.

Behalve dit vereenigd gebed voor de Kerk , hetwelk de leden zich als het ware tot algemeenen plicht zullen stellen, dagelijks te herhalen, zullen zij den onwaardeebaren schat niet over het hoofd wenschen te zien, welken zij in de *gemeenschap der Heiligen* bezitten.

Diensvolgens was het immer de gewoonte der leden van het Apostolaat des Gebeds hunne bijzondere nooden aan de liefde van allen aan te bevelen. Wanneer de *Maandrozen* bij elke verschijning — zoowel als de uitgaven in verschillende talen van de Maandbode — dankbaar getuigenis geven van de wondervolle genezingen en genaden door deze gebeden verkregen, dan had ons geloof

zulks verwacht; het Apostolaat des Gebeds omvat toch bijna al de Klooster-gemeenten der Kerk en bovendien eene tallooze schare van vromen in de wereld.

De lijst dezer bijzondere intenties wordt steeds openbaar gemaakt in de laatste bladzijden der *Maandrozen*.

Artikel III.

De ijveraars van het Apostolaat.

Het Apostolaat des Gebeds heeft van den Heiligen Stoel het voorrecht ontvangen diploma's uit te reiken aan hen, die zich met meer ijver willen toewijden aan de belangen der Kerk en aan de verbreiding der devotie tot het Heilig Hart van Jezus.

Aan de diploma's dezer ijveraars heeft de Paus twee volle aflaten voor elke maand gehecht en daarbij nog een vollen aflat tweemaal 'sjaars bij de vernieuwing van de akte der toewijding.

De ijveraars-diploma's worden uitgereikt door den Centraal-Bestuurder op

aanbeveling der plaatselijke bestuurders en oversten; gewoonlijk nochtans nadat de candidaat een proeftijd van zes maanden heeft volbracht.

De ijveraars hebben de macht leden aan te nemen in het Apostolaat door een gedrukt getuigschrift of zelfs door een brief. Zoo kunnen zij elken katholiek opnemen die het lidmaatschap verlangt, mits zijn naam behoorlijk in het register worde geboekt en hem een inschrijvingsbewijs worde gegeven.

De taak dezer ijveraars veronderstelt natuurlijk eene *ernstige opdracht* van zich zelven aan de belangen van het Heilig Hart, en diensvolgens eene grondige kennis van den aard van het Apostolaat des Gebeds. Hunne taak wordt uitvoerig verklaard in het *Handboekje* (1),

(1) Handboekje van het Apostolaat des Gebeds (30 ct.), Korte verhandeling over het Apostolaat des Gebeds (7½ ct.), Rozenkrans van het Apostolaat des Gebeds (4 ct.) Deze boekjes alsmede andere zaken op het Apostolaat des Gebeds betrekking hebbende, zijn te bekomen bij den Z. E. Heer M. H. REUSER, *Rotterdam*.

waarmede zij vertrouwd behooren te wezen. Het handboekje is wel niet bepaaldelijk geschreven voor hen die nog in de schooljaren zijn, doch het is voor allen hoogst nuttig het aandachtig na te lezen.

T W E E D E D E E L .

Het Apostolaat van Studie.

(Handb. 4e Hoofdst. bl. 107, 7e Hoofdst. bl. 223).

E E R S T E H O O F D S T U K

DE GEEST VAN HET APOSTOLAAT VAN STUDIE

Het Apostolaat des Gebeds, waarvan het Apostolaat van Studie eene afdeeling is, blijkt alzoo te zijn een groote algemeene bond van zielen, ingesteld met het doel om van alle Katholieken geestelijke hulp voor de Kerk te verkrijgen, in vereeniging met de onophoudelijke voorspraak van het H. Hart van Jezus voor Zijne Bruid.

Aan haar heeft onze Heer al Zijne belangen op aarde toevertrouwd. Het laatste doel van al wat de Kerk doet en lijdt in de wereld, is de zaligheid der zielen. Hetzij er dus sprake is van de zaak der Kerk, of van Jezus' belangen

op aarde, of van de zaligheid der zielen, de bedoeling blijft een en dezelfde.

Voor dit ééne doel stierf Gods Zoon op het kruis; hiervoor openbaarde Hij Zijn Hart; tot dit einde blijft Zijn Heilig Hart *altoos levend* in het Tabernakel *om tusschenbeide te komen*; en daarom sluiten wij ons aaneen door ijver en gezamenlijk gebed, ten einde zielen te redden.

Toen onze Heer aan het kruis hangend, uitriep: „het is volbracht!” had Hij waarlijk een offer voltooid van genoegzame waarde om duizend werelden vrij te koopen; Hij bedoelde evenwel met deze woorden niet dat Hij niets meer zoude doen voor de zaligheid der zielen; immers de zielen, die nog niet tot de zaligheid gekomen zijn, bezitten een vrijen wil, en deze wil is niet alleen in staat tot zonde, maar ten gevolge der erfzonde *geneigd tot slechte dingen*; bijzondere genaden zijn er alzoo noodig om die geneigdheid tot het kwade bij onwillige zielen te overwinnen.

Gelijk Hij op het Kruis *dorstte*, naar elke, ook de meest weerspannige ziel, zoo drijft Hem het verlangen naar hunne zaligheid tot onafgebroken voorbede op het altaar. Hij vraagt door de verdiensten van Zijn lijden de bijzondere genaden, die de hardheid der menschelijke harten zullen overwinnen, en deze zielen brengen tot berouw. Daarom zegt de H. Paulus: *Hij leeft altijd om te pleiten voor ons*. In dit groote werk van barmhartigheid kan ieder die *wil* Hem behulpzaam zijn, want het ligt in het plan der voorzienigheid van Zijn eeuwigen Vader, dat de menschen door de medewerking van menschen zalig worden. Gelijk wij anderen kunnen benadeelen en ergernis geven door onze zonden, zoo kunnen wij hen ook helpen door goed voorbeeld en gebed. Derhalve een ieder van ons moet noodzakelijk een *Apostel* zijn en *is* het ook in het goede of in het kwade, en dat van het eerste uur af, dat wij oud genoeg zijn om te verstaan wat wij bidden of in staat zijn om zonde te doen.

Bij het verlaten der school heeft ieder reeds een Apostelschap achter den rug; onze schoolmakers zijn reeds beter of slechter geworden door ons woord en ons voorbeeld; er zullen voor alle eeuwigheid zielen dichter bij God zijn of verder van Hem door den invloed, welken wij op haar hebben uitgeoefend.

Wij behoeven niet te wachten tot onze leerjaren voorbij zijn om door ernstig nadenken eerst tot dit besef te komen; wij kunnen het reeds nu duidelijk zien. Zonder de harten te oordeelen of iemands bedoelingen na te gaan, zien wij in anderen en ondervinden wij in ons zelve de gevolgen van elkanders invloed. Wij weten dat de invloed van eenigen sterk is, en die van anderen gering; van eenigen goed en heilzaam en opwekkend tot deugd, die van anderen daarentegen slecht en in staat te verzwakken en te bederven. Het is bovendien in ieders macht om van den eenen kant zijn invloed op anderen krachtiger

te maken en van den anderen kant den invloed door anderen op ons uitgeoefend te weerstaan, of te volgen.

Eerst in de eeuwigheid zal het ons duidelijk worden hoeveel, hetgeen wij in onzen schooltijd onder dit opzicht gedaan hebben, gewerkt heeft voor Gods glorie en voor ons eigen volgend leven.

In de poezie wordt de jeugd edelmoedig geheeten, doch zij is zelfzuchtig, en ware dankbaarheid is eene zeldzame deugd op school. Wij weten, dat dit uit enkele lichtzinnigheid voortkomt, doch het feit is niet te loochenen.

Lang voor de schooljaren om zijn, is menigeen onzer in staat te begrijpen, dat er *tot in de beoefening van den godsdienst toe zelfzucht mogelijk is.*

Onder hen die geregeld tot de Heilige Sacramenten naderen zijn er wellicht, die nog nooit een zuivere, belangelooze beoefening hebben gehad. Zij vermijden de zonde uit vrees voor de hel of voor de biecht; zij bidden, doch hunne vurigste gebeden zijn voor hen zelven; in al het

goede wat zij doen, worden zij voornamelijk door eigen voordeel geleid; zij denken meer aan de aflaten, die zij verdienen kunnen, dan aan het welbehagen van God.

Zulke zielen hebben slechts weinig ijver voor goede verlangens; het zien eener zonde maakt hen niet bedroefd, de verbreiding van Gods glorie wekt bij hen geene vreugde, de liefde voor de Kerk blijft hun vreemd; is het wonder dat zij in hun volgend leven tot de onverschillige Katholieken behooren? Zoolang wij op school zijn, waar onze omgeving Katholiek is gelijk wij zelven, is het moeilijk het verschil aan te wijzen tusschen hen, die uit eigenbelang godsdienstig zijn en degenen, die door een beteren en edeler geest worden geleid; doch zoodra wij ons in de wereld bevin- den komt het verschil aan het licht.

Zij die op school alleen zich zelven zochten, zullen in de wereld, onder den ijskouden invloed van eene ongodsdienstige omgeving, kouder en onverschilliger worden

voor alle belangen die hen niet persoonlijk raken, en de wereld maakt zich spoedig geheel van hen meester. Zij, die in hunne schooljaren Gods glorie zochten, vinden in de boosheid der wereld grootere opwekking voor hun ijver en een uitgestrekter veld voor hunne edelmoedigheid; de verleiding waarin anderen bezwijken, wordt voor hen een prikkel tot beter en deugdzamer leven. Zij leerden reeds het goede te beproeven en te bevorderen, zij leerden verlangen wat zij niet vermochten en daarom *bidden*; zij kwamen hier echter *niet van zelve* toe, alleen doordat zij op school waren; zij verkregen deze gewoonte door *zich zelven* geweld aan te doen en aldus verkregen genaden houden den mensch staande in den sleur van het volgend leven.

Zoodanig is het werk wat het Verbond van het Apostolaat des Gebeds zich tot taak heeft gesteld, en wat het tot stand brengt onder Katholieken van elken leeftijd en rang. Dit is voornamelijk de arbeid welken het Apostolaat

van Studie bedoelt onder allen, die zich nog voorbereiden voor het leven door God voor hen bestemd.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De oorlog tegen Vrijmetselarij.

(Dit hoofdstuk is gericht tot priesters en religieuzen, maunen en vrouwen, jongens en meisjes, rijken en armen, geleerden en ongeleerden, met één woord tot alle Katholieken zonder uitzondering).

Nog een ander punt moet hier behandeld worden, dewijl het samenhangt met het Apostolaat van Studie. Het is echter een zoodanig dat vele lezers geneigd zullen zijn, aanstonds uit te roepen: *dit gaat mij niet aan*. Wij haasten ons daarom bij den aanvang te verzoeken, niet te spoedig deze meening uit te spreken, dewijl wij hen op het hoogste gezag verzekeren, dat het inderdaad ook voor hen van het hoogste belang is.

De Paus heeft aan het Apostolaat van Studie geheel bijzondere aflatën verleend, waar eene gewichtige reden Hem toe bewogen moet hebben; Hij heeft er echter een voorwaarde aan verbonden, die niet minder opmerkelijk is. Uit gift en voorwaarde beiden valt voor ons iets te leeren.

Gelijk iedereen weet verbiedt en veroordeelt de Kerk de Vrijmetselarij. Zij houdt zoo onverzettelijk aan dat verbod en deze veroordeeling vast, dat niemand, tenzij hij in alle oprechtheid des harten er aan verzake, vrij spraak van zijne zonden bekomen kan, zelfs niet in het uur van sterven.

De Kerk kon haren afschuw en hare vrees voor de geheime genootschappen niet uitdrukkelijker te kennen geven, te meer daar zij ons met ronde woorden zegt, dat elk geheim genootschap met dezelfde veroordeeling als de Vrijmetselarij wordt getroffen. De Vrijmetselarij is het meest verspreide en bekende genootschap van dien aard, doch in het

oog der Kerk zijn alle geheime genootschappen evenzeer veroordeelenswaardig.

Ofschoon deze haat der Kerk tegen de Vrijmetselarij openlijk en klaar genoeg is uitgesproken, deelen nochtans niet alle Katholieken deze zelfde gevoelens. Dit komt niet voort, wij erkennen het gaarne, uit een geest van verzet of ongehoorzaamheid, doch veeleer uit gemis aan nadenken en onderlicht over een punt, dat niet genoeg onder het bereik hunner kennis wordt gebracht,

Er zijn landen in Europa, waar voor het oogenblik de Vrijmetselarij niets bijzonder slechts tot stand brengt, waar zij *op geene in het oog loopende wijze* tot het kwaad verleidt. Doch in die landen zelfs is de Vrijmetselarij *in beginsel* dezelfde als die welke de Kerk hare gezwooren vijandin verklaart; en zij onthoudt zich alleen van openlijke vervolging, *waar haar tijd* nog niet is gekomen.

Daar worden ongetwijfeld Protestanten

gevonden, die tot de Vrijmetselarij behooren en niettemin volkomen aanspraak op onze achting mogen maken. Men ontmoet somtijds Katholieken die vroeger Vrijmetselaars waren in hunne onwetendheid, en om aan de Kerk te gehoorzamen, ophielden het te zijn, maar tot heden toe niets verkeeds in de Vrijmetselarij hebben kunnen ontdekken. Zij hebben er aan verzaakt alleen omdat de Kerk ze veroordeelt.

Dit alles moge waar zijn, en toch leert de ondervinding in schier alle landen van Europa, dat kinderen op wie eene vrome en liefhebbende moeder trotsch was, die zij als goede Katholieken zag opgroeien, bij wier eerste H. Communie zij tranen van aandoening heeft gestort, dat zulke zonen later verklaren niets meer te gelooven en zich aansluiten bij hen die openlijk oorlog voeren tegen de Kerk — wie van zulke verandering getuige is, begrijpt wat Z. H. Leo de Dertiende bedoelt.

De jongelieden worden tot deze ge-

loofsverzeking gebracht door den schier onvermijdbaren invloed van wereldsche makkers, door menschelijk opzicht en de hoop om in de wereld vooruit te komen. Zou ook het menschelijk opzicht hen niet bekoren om openlijk ongeloovig te worden, zijn zij er beter om, indien zij geen heilige Sacramenten meer ontvangen en verbintenissen aangaan die hun den weg tot de H.H. Sacramenten afsluiten? Het kwaad dat ongemerkt voortwoekert, blijft toch kwaad.

Wij hebben gesproken van de liefde der Katholieken voor de Kerk. De H. Vader geeft er den maatstaf van aan als Hij ons zegt: *Hoe grooter iemands kennis van de Kerk en hoe krachtiger zijne liefde voor haar is, des te grooter en inniger zal zijn haar en afkeer van de geheime genootschappen zijn.* (*Humanum Genus.*)

Ernstig nadenken zal ons alzoo overtuigen dat wij de Vrijmetselarij moeten verafschuwen; dat de Paus ons dit leert, en dat deze afschuw niet enkel

eigen behoort te zijn aan degenen die men uitnoodigen kan om Vrijmetselaar te worden, doch dat alle Katholieken : mannen, vrouwen en kinderen dien moeten deelen

Indien er derhalve een middel bestaat om dien haat en afkeer van de Vrijmetselarij te bevorderen, een middel om naar 't verlangen des H. Vaders dien bij allen op te wekken, behooren wij er met gretigheid gebruik van te maken.

Ons doel met dit hoofdstuk is alzoo om allen, doch voornamelijk hen die meenen, dat de Vrijmetselarij en geheime genootschappen hen volstrekt niet aangaan, te leeren, dat de Paus tot hen heel bijzonder het woord richt; dat Hij er op aandringt, dat zij hieromtrent een ernstigen plicht te vervullen hebben, dien zij moeten leeren kennen. 't Is daartoe niet noodig dat wij in bijzonderheden de boosheid der Vrijmetselarij uiteen zetten, want wij richten ons alleen tot de volgzame, liefhebbende en ijverige kinderen der Kerk.

Het is daarom voldoende dat wij aantoonen:

1°. Dat wanneer de Kerk de Vrijmetselarij beschouwt als de grootste vijandin van Jezus Christus, eene vijandin die haar ondergang zoekt te bewerken, wij allen verplicht zijn, waar wij kunnen, tegen haar strijd te voeren.

2°. Dat er bovendien een wezenlijk en ernstig gevaar dreigt voor velen van ons en voor zeer velen, die ons dierbaar zijn en voor wie wij verplicht zijn te bidden.

3°. Dat allen iets vermogen te doen en juist datgene wat Z. H. de Paus verlangt, om een dam tegen de Vrijmetselarij op te werpen; en dit doel zal naar Z. H. vastelijk geloofd, niet worden gemist.

4°. Dat *wij voornamelijk* als leden van het Apostolaat des Gebeds door den Paus daartoe worden opgeroepen en dringend uitgenoodigd. „*C'est votre affaire*” dit is uwe taak, zoo luidde het woord des Pausen tot den alge-

meenen Directeur. Laat ons dan nagaan, waarin datgene bestaat waartoe de Paus allen en ons voornamelijk opwekt.

Wij moeten ons niet laten misleiden indien de Vrijmetselarij somwijlen den schijn aanneemt, den godsdienst te eerbiedigen; zij is en blijft de gezworen vijandin der Katholieke Kerk.

Zoo menigmaal zij een Katholiek in hare rijen opneemt, is dit een zoon der Kerk, die zijne moeder verliet en zich bij hare vijanden aansluit.

In sommige landen waar de volkszedes eenvoudig zijn, moge de Vrijmetselarij zich ongenegen toonen, een Katholiek in hare gelederen toe te laten; dit geldt geenszins overal en nooit voor de hoogere standen der maatschappij.

Een Katholiek jongeling van talent, die vooruit wil, die een post van aanzien zoekt in zijn stand, bemerkt spoedig dat zijne verlangens worden tegengewerkt, zijn voortgang gestuit, zijne benoeming afspringt; langzamerhand komt hij te weten, dat al zijne wenschen voor het

tijdelijke zonder moeite in vervulling zouden gaan, indien hij Vrijmetselaar was.

In een anderen vorm klopt diezelfde bekoring aan, bij hen die reeds eene onafhankelijke plaats innemen. „Indien gij mij toestond Vrijmetselaar te worden, vader, zei onlangs een Katholiek edelman te M., dan kon ik het dubbele voor u doen van nu”. Dit is de dagelijksche ondervinding van bekwame Katholieke jongelingen aan de rechtbank, in het leger, bij het hooger onderwijs, tot zelfs in vele vakken van Koophandel. Wij zijn ver van te beweren, dat dergelijke bezwaren onoverkomelijk zijn, dat men ondanks deze niet omhoog kan; doch dat velen die bekoring ondervinden en dat velen er voor bezwijken is zeker. Hun val maakt geen gedruisch: deze jonge man die vroeger reeds zeldzaam tot de HH. Sacramenten naderde, gaat nu in 't geheel niet meer. Zijne ouders en zusters zijn bedroefd en begrijpen die verandering niet, maar de wereld, zelfs de Katholieke wereld, ziet hier niets verkeeds.

Toch is dit weer *een zoon der Kerk, die zijne moeder verliet en z'ch bij hare vijanden aansluit.*

Eveneens gaat het in de lagere standen wanneer, gelijk menigmaal gebeurt, de geheime genootschappen haar invloed doen gelden. De dronkaard of leeglooper wordt niet aangezocht tot hen toe te treden. Doch is een man sober, werkzaam, die door zijn arbeid zoekt vooruit te komen en wiens talent hem kans van slagen geeft, zoo wacht hem dezelfde ervaring als zijn hooger geplaatsten medeburger.

Het ontbreekt ons aan middelen om na te gaan hoe groot het aantal Katholieken is, dat voor deze bekoring bezwijkt. Wij weten nochtans, dat een groote menigte niet te biechten gaat en alle reden bestaat om te vermoeden dat in de meeste gevallen dit aan den invloed der geheime genootschappen is toe te schrijven.

Engeland alleen telt zes maal zooveel Vrijmetselaars als Frankrijk en onge-

veer twintig maal zooveel als Italië. Ierland heeft er meer dan België of Oostenrijk. (Leo Taxil.)

Het is een toenemend kwaad, en de groei is te sneller dewijl zij in het duister plaats vindt. Op welke wijze kan dit kwaad bestreden worden? In zijn aanspraak tot de bisschoppen noemt de Paus dit *een groot werk*. Een groot werk inderdaad waarin nochtans voornamelijk de geestelijkheid u ter zijde zal staan en hulp bieden, toegerust als zij is met gezonde kennis en reinheid van leven. Doch eene zoo eervolle en ernstige zaak vordert, dat ook de medewerking wordt ingeroepen van leeken, die bij deugd en kennis, de liefde voor godsdienst en vaderland voegen. De vereenigde krachten van geestelijken en leeken zullen alzoo worden aangewend om te bewerken, dat de menschen de Kerk Gods grondig leeren kennen en hartelijk liefhebben, want hoe grooter deze kennis en liefde zijn, te duidelijker zal zich hun haat en afkeer van de geheime genootschappen openbaren.

't Is dus blijkbaar noodzakelijk, dat zij die eens aan het gevaar zullen blootgesteld worden, van kracht behooren te worden voorzien, eer het uur der bekoring komt; onze haat voor de geheime genootschappen mag nooit enkel lijdelijk wezen of in onthouding alleen bestaan; er moet *vijandelijk* worden opgetreden door gebed, woord en daad en allen behooren één van hart en zin dezen kruistocht mée te maken.

„Al de leden dier genootschappen zijn door een misdadig verbond en geheim plan verbonden, bieden elkaar wederkeerigen steun en wekken elkander op tot het bedrijven van slechte daden, Zulke hevige aanvallen moeten een even kloeken wederstand ontmoeten en daarom is het noodig, dat alle menschen van goeden wil zich vereenigen en een uitgestrekt leger vormen van biddende strijders. Derhalve smeeken wij hen, onwrikbaar aaneengesloten en vast te staan om het hoofd te bieden aan de veldwinnende macht der geheime genootschappen.” (Hum gen.)

Dit alles zal nochtans, gelijk de H. Vader begrijpt, niet geschieden zoolang men dit punt beschouwt als enkel van belang, *voor mannen* die te diep in hunne zaken verzonken zijn om een gevaar te bespeuren, waarop zij nooit acht hebben gegeven vóór de bekoring werkelijk bij hen aanklopt. Neen, de afschuw der Vrijmetselarij behoort volstrekt *algemeen* te wezen, dewijl zij de geheele Katholieke Kerk betreft.

Elke leeftijd, elke sekse moet er in deelen, dewijl het allen aangaat; moeders en zusters niet minder dan vaders en zonen moeten doordrongen zijn van de overtuiging, dat de haat en verfoeiing der Vrijmetselarij noodzakelijk zijn om echt Katholiek te wezen, gelijk de haat voor de zonde noodig is om God te beminnen.

Ziedaar wat het *Heilig Hart in de school* het Apostolaat van Studie beoogt te volbrengen. Tot dit einde zijn zoo groote aflaten verleend, aan deze instelling en is zij met zoo zeldzame voor-

rec
de
Kin
aan
om
zij
va
de

uv
vo
de
aa
en
ne
w
k
on
ba
li
se
w
e
n
t

rechten verrijkt. De H. Vader wil door de geheele wereld, te beginnen bij het Kind, de overtuiging vestigen, dat de aansluiting bij een geheim genootschap, om welk tijdelijk voordeel het moge zijn, eene zonde van lafhartigheid is, van ontrouw en verraad jegens God en de Kerk.

„Wij bevelen nog eens dringend aan uwe getrouwe waakzaamheid de zorg voor de jeugd, welke de hoop is der menschelijke Maatschappij. Wijdte aan hare vorming uwe grootste zorg, en weest verzekerd dat, hoe groot tot nog toe uwe ijver en oplettendheid geweest mochten zijn, gij nooit te veel kunt doen om het jonge geslacht te onttrekken *aan scholen en leermeesters, bij wie gevaar is voor den besmettelijken adem der sekten.* Onder de voorschriften der Christelijke leer is er een, waaraan ouders, geestelijke leidsmannen en priesters, op de aansporing hunner bisschoppen bijzonder acht behooren te geven, wij bedoelen *de verplichting*

om kinderen en leerlingen te waarschuwen tegen het misdadig karakter der geheime genootschappen. Zij moeten zorg dragen hen te doen begrijpen, welkelage en velerhande kunstgrepen de verspreiders dier genootschappen aanwenden om andere menschen te verstrikken. Zij aan wie de taak is opgelegd om de kinderen voor te bereiden tot het ontvangen der Heilige Sacramenten, zouden goed doen hen te brengen tot een vast besluit om nooit zich aan te sluiten bij eenig genootschap zonder voorkennis van hunne ouders of den raad van hun biechtvader." H. G.

Wanneer het uur der bekoring komt, zal zelfs de zwakste terugschrikken bij de gedachte alleen, dewijl de ziel van zelf terugschrikt van hetgeen zij van der jeugd af heeft leeren haten.

Hoeveel deze natuurlijke afschrik in kracht winnen zal door de herinnering dat allen, die wij op aarde het meeste achting en liefde toedroegen, de geheime genootschappen verafschuwden, behoeft geen verklaring.

Laat ons dan beproeven aan te toonen, hoe het Apostolaat van Studie dit doel door Z. H. den Paus zoo vurig gewenscht, bereikt.

Ten eerste wordt ieder die toetreedt tot het Apostolaat des Gebeds uitgenoodigd plechtig te verzaken aan alle genootschappen welke de H. Stoel veroordeelt; deze daad wordt nochtans niet verplichtend gesteld.

Ten tweede alle kinderen worden op den dag hunner eerste H. Communie (wanneer zij gemeenlijk in het Apostolaat worden opgenomen) uitgenoodigd, diezelfde afzwering te doen, en zoo mogelijk met openbare plechtigheid. Zij die het doen verdienen een vollen aflaat.

Ten derde alle Katholieken kunnen eens in het jaar een vollen aflaat verdienen, wanneer zij deze afzwering doen of vernieuwen.

Elke *ijveraar* van het Apostolaat is *gehouden* deze afzwering te doen alvorens zijn diploma te ontvangen.

Eindelijk aan elk der zes eereteekenen

welke het Apostolaat van Studie gemachtigd is uit te reiken, en die den ontvanger een vollen aflat en den Pauselijken Zegen verleen en, is de verplichting vastgehecht om aan de Vrijmetselarij te verzaken.

Voorwaar de Heilige Vader kon niet met meer welsprekendheid Zijn verlangen uitdrukken, noch ons dringender aanzetten om het te volbrengen. Wie kan telkens plechtig deze akte van afzwering vernieuwen zonder toe te nemen in toewijding aan de Kerk en beslistheid om tegen hare vijanden te strijden?

DERDE HOOFDSTUK.

De regeling.

De aflaten van het Apostolaat van Studie kunnen alleen verdiend worden in die huizen of scholen, waarin het openlijk is opgericht met een diploma van aanhechting aan het Apostolaat des Gebeds.

Scholen nochtans in eene parochie

onder de geestelijke zorg van den pastoor of een door hem aangewezen priester, behoeven geen afzonderlijke aanhechting; die der parochie volstaat. In alle zulke scholen die niet op zich zelven met het Apostolaat des Gebeds vereenigd zijn, bezit de pastoor of de priester door dezen tot plaatselijk bestuurder aangesteld, alleen de machten door den H. Stoel verleend.

In scholen, huizen en gemeenten, die afzonderlijk verbonden zijn met het Apostolaat des Gebeds, is de plaatselijke bestuurder van dit Apostolaat de eenige drager dier machten. Gelijk in het *Handboekje* wordt opgegeven kan de regeling naar plaats en omstandigheid worden gewijzigd; somtijds is het de meester of meesteres der school, somtijds de religieus die het algemeen toezicht heeft, somtijds de geestelijke bestuurder, die zonder tusschenpersoon voor het Apostolaat zorgt: dit wisselt af naar omstandigheden. Men zorge evenwel dat de maandelijksche bijeenkomst der

leden gehouden worde in de kerk of kapel onder leiding van den plaatselijken Bestuurder, vooral nu de macht om aflaten aan de rozenkransen te hechten van deze voorwaarde athankelijk is.

Op den eersten Vrijdag der maand na de opening van het schooljaar, of ten minste spoedig daarna, zal het Apostolaat van Studie worden ingewijd door een toespraak van den plaatselijken bestuurder of een tot dat doel uitgenoodigden priester, waarin de geest van dit werk en de beteekenis eener trouwe toewijding aan de belangen der Kerk uiteen worden gezet. In dezelfde bijeenkomst mag het onderscheidings-teeken gegeven worden aan hen die er nog niet mede zijn bekleed.

Wanneer allen toelatingsbewijzen tot het Apostolaat hebben ontvangen, zullen de leden worden gedeeld in groepen van vijftien, volgens de geheimen van den rozenkrans, met een ijveraar aan het hoofd, wiens taak het tevens is, de dagen te regelen welke de leden

van den derden graad kiezen voor de Communie van eerherstel.

De ijveraars zullen eens in de maand bijeen vergaderen om te worden onder-richt en opgewekt voor de heilige taak, die hun is toevertrouwd en tegelijk om in eenzelfden geest te blijven handelen.

Voor het Apostolaat van Studie geldt gelijk voor geheel het Verbond van 't H. Hart, dat de vrucht afhankelijk is van de stemming der ijveraars; *het Rijk der hemelen is toch gelijk aan zuur-deesem, dat eene vrouw mengt onder drie maten meel. Math. XIII 33.*

De vrucht van het Apostolaat van Studie is *eene vrijwillige toewijding aan tucht, studie en godsvrucht met het apostolisch doel om de Kerk en de zielen te redden.*

De leden moeten worden opgewekt tot de oefening om dagelijks aan het Heilig Hart op te dragen *een uur van stilzwijgen, een uur van studie en een uur van uitspanning, die zij op zich nemen*

door te brengen met meer dan gewone zorg en zuivere meening.

De ijveraars kunnen tegen het eind van het schooljaar vergaderen om hunne stem uit te brengen op hen, die zij waardig achten de eereteekenen te ontvangen. Regeltucht, studie en godsvrucht zijn de drie punten, welke zij nauwkeurig hebben na te gaan, alvorens hunne stem te geven; doch niet dan aanmerkelijke fouten mogen als beletsel gelden voor de ontvangst der eereteekenen.

Indien het getal ijveraars te groot is, kan het goed zijn het recht der stemming over te laten aan een raad door de anderen gekozen of door den overste aangesteld. Indien hoofden van 15tallen het recht hebben benoemingen te doen, moet den overste het recht verblijven de benoeming ongeldig te verklaren.

De eereteekenen, die zes in getal zijn, moeten jaarlijks worden verleend of althans bij tusschenpoozen in verhouding met de lengte van den studie-

tijd. Het zesde kan alleen worden uitgereikt wanneer de leerling de school verlaat.

Deze eereteekenen moeten bestaan in een eenvoudig zijden strikje of kruislings gevouwen lint; de kleur is achtereenvolgens blauw, purper, groen, rood, wit en die van het zesde of hoogste geel.

De strikken worden, zoowel als de Pauselijke Zegen, gegeven door den plaatselijken bestuurder in de laatste maandelijksche bijeenkomst van het schooljaar, wanneer de leden 'smorgens de H. Communie hebben ontvangen.

Zij die aan het eind hunner schooljaren waardig geoordeeld worden den zesden of hoogsten strik te ontvangen, mogen aanspraak maken op een Diploom, dat de Centraal Bestuurder op verzoek van de Oversten der school verleent en dat zij invullen en teekenen.

Degenen aan wie de eer van dit Diploom te beurt valt, moeten niet verzuimen hunne ouders, broeders en zusters kennis te geven van den vollen

aflaat die hun is verleend en van den dag waarop zij dien kunnen deelachtig worden; evenzoo van den Pauselijken Zegen, waarop hunne bloedverwanten van den eersten graad, overeenkomstig de bewoordingen van het Pauselijk stuk, recht hebben.

De huisgenooten, die in dit voorrecht deelen moeten alzoo in staat gesteld worden om hunne biechtvaders behoorlijk kennis te geven van de macht hun door het Pauselijk schrijven verleend. Te dien einde ware misschien het best, hun een exemplaar van dit werkje, waarin dit stuk is opgenomen, toe te zenden.

VIERDE HOOFDSTUK.

*Ceremoniën der vasthechting van den strik
en van den Pauselijken zegen.*

De eereteekenen liggen gereed op een altaar of tafel voor het beeld van 't H. Hart, maar zoo gerangschikt, dat de jongste eerst het zijne ontvangt en

zoo achtereenvolgens in de orde der
boven vermelde kleuren: blauw, pur-
per, groen, rood, wit en geel.

Wanneer de priester in koorhemd en
witte stola aan den voet van het altaar
knielt, wordt aangeheven: *Veni Creator*
enz.

Veni Creator Spiritus,
Mentes tuorum visita,
Imple superna gratia,
Quæ tu creasti pectora.

Qui diceris Paraclitus,
Altissimi donum Dei,
Fons vivus, ignis, caritas,
Et spiritalis unctio.

Tu septiformis munere,
Digitus paternae dexteræ,
Tu rite promissum Patris,
Sermone ditans guttura.

Accende lumen sensibus,
Infunde amorem cordibus,
Infirma nostri corporis,
Virtute firmans perpeti.

Hostem repellas longius,
 Pacemque dones protinus,
 Ductore sic te praevio
 Vitemus omne noxium.

Per te sciamus da Patrem,
 Noscamus atque Filium,
 Teque utriusque Spiritum
 Credamus omni tempore.

Deo Patri sit gloria,
 Et Filio, qui a mortuis
 Surrexit, ac Paraclito
 In saeculorum saecula. Amen.

V. Emitte Spiritum tuum, et creabuntur.
 R. Et renovabis faciem terrae.

O R E M U S.

Illo nos igne quaesumus Domine,
 Spiritus Sanctus inflammet, quem Domi-
 nus noster Jesus Christus misit in ter-
 ram, et voluit vehementer accendi, qui
 vivis et regnas in saecula saeculorum.
 Amen.

Bestuurder: Zoet Hart van Jezus, wees mijne liefde.

Leden: Zoet Hart van Maria, wees mijn behoud.

B. Zoet Hart van Jezus, wees mijne liefde.

L. Zoet Hart van Maria, wees mijn behoud.

B. Zoet Hart van Jezus, wees mijne liefde.

L. Zoet Hart van Maria, wees mijn behoud.

B. Ons toekome Uw rijk.

L. Ons toekome Uw rijk.

B. Ons toekome Uw rijk.

LAAT ONS BIDDEN.

O Heer Jezus Christus, die beloofd hebt, dat waar twee of drie in Uw Naam vergaderen, Gij in hun midden zult zijn, zie met ontferming, mededooogen en liefde neer op ons, die in den ootmoed onzer harten hier voor U nederliggen om Uw H. Hart te vereeren, en vurig verlangen Het door allen te

doen kennen en beminnen. Kom in ons midden, o zoete Jezus en vervul onze harten met Uw zegen en ontvlam ze door Uwe liefde.

De Leden : Amen

Bestuurder : Hart van Jezus.

Leden : Gij bemint en wordt niet bemind; o dat Gij bemind werdt!

B. Hart van Jezus

L. Gij bemint en wordt niet bemind enz.

B. Hart van Jezus.

L. Gij bemint enz.

Na 't zingen van een lied richt de Bestuurder eene toespraak tot de leden, die eere teekenen en Pauselijken zegen gaan ontvangen, verklaart de waarde dezer voorrechten en wekt op tot een hartelijk berouw over de zonden, ter voorbereiding om hem te ontvangen. Hij wijst op het slechte der geheime genootschappen en hoe Z. H. de Paus al de leden van het Apostolaat van welken leeftijd of kunne zij zijn, de geheel bijzondere verplichting heeft opgelegd, zich tegen dat kwaad te verzetten.

*Daarna roept hij hen, die de eere-
teekenen moeten ontvangen om het altaar
(of indien het aantal te groot mocht zijn
doet hij hen opstaan van hunne plaats) en
spreekt hij het volgend formulier uit, dat
allen hem zin voor zin nazeggen:*

Daar het onfeilbare woord des Pausen
de Vrijmetselarij en alle andere geheime
genootschappen heeft veroordeeld, neem
ik N. N., met kinderlijke liefde gehoor-
zamend aan het gezag van Christus'
Plaatsbekleeder, mij plechtig voor en
verbind mij, nooit te zullen behooren tot
een dergelijk genootschap, met welken
naam het ook worde genoemd; maar
integendeel uit al mijn vermogen mij te
verzetten tegen zijn invloed, zijne leering
en daden. Amen.

*De volgende acte van toewijding wordt
door den Best. luide gedaan en woordelijk
herhaald door allen.*

Allerzoetste Jezus, bron van liefde,
Vader der barmhartigheden en God aller
 vertroosting, die U gewaardigd hebt de
onuitsprekelijke schatten Uws Harten

voor ons ellendigen en onwaardigen te openen, ik N. N. tot dankzegging voor de ontelbare weldaden aan mij en de overige menschen geschonken, en vooral voor de instelling van het H. Sacrament, tevens tot herstel der onteeringen door mij en alle andere menschen, Uw allerminnendst Hart in dit geheim Uwer oneindige liefde aangedaan — wijd aan Uw allerheiligst Hart geheel mij zelven en al het mijne met al het goede en alle verdiensten die ik met Uwe genade verkregen heb of nog verkrijgen zal, terwijl ik beloof, de vereering van Uw Goddelijk Hart, zooveel in mijn zwak vermogen is, te zullen verbreiden.

Daarbij kies ik de allerzaligste Maagd Maria mij geheel bijzonder tot Moeder, en geef mij en wijd mij met al wat ik heb aan haar allerzuiverst hart, en ik beloof, de vereering dier allerteederste Moeder, in den geest der Kerk, en vooral van hare Onbevleete Ontvangenis, zooveel ik vermag te doen toenemen. — Ik smeeek derhalve Uwe oneindige goedheid en barm-

hartigheid, dat Gij U gewaardigt, dit offer in zoeten geur aan te nemen, en gelijk Gij mij geeft dit te verlangen en dit offer te brengen, geef mij ook overvloedige genade om alles te volbrengen. Amen.

(Aflaat van 7 jaren en 7 maal veertig dagen. Greg. XVI 14 Dec. 1841).

GEBED VOOR DE KERK.

O God van eeuwige glorie, ter aarde voor U neergebogen, offeren wij U ootmoedig ons gezamenlijk gebed voor Uwe H. Katholieke Kerk over geheel de aarde verspreid. Stort den overvloed van Uw H. Geest uit over onzen beminden en heiligen Vader den Paus, vervul Zijne apostolische ziel met kracht, wijsheid en liefde ; zegen al Zijne ondernemingen voor Uwe glorie, en breng Zijne machtige vijanden tot schande Verleen vrede, voorspoed en genade aan Uwe getrouwen en zegen en heilig de herders die Gij hebt aangesteld om Uwe kudde te weiden.

Laat ons bidden voor onzen H. Vader Paus N. N. De Heer beware Hem, spare

Hem in het leven, make Hem zalig op aarde en levere Hem niet over aan den wil Zijner vijanden.

Bestuurder: Wees gegroet enz.

Leden: H. Maria, Moeder enz.

Best.: O Maria zonder vlek ontvangen.

Led.: Bid voor ons, die onze toevlucht tot U nemen.

Dan zet de Best. zich neer aan den ingang van het priesterkoor en hecht den strik op de borst der leden die de vijf eerste eereteekenen ontvangen, zeggende: ontvang dit eereteeken u verleend door den opvolger van den H. Petrus. Wees altijd een apostel van het Heilig Hart van Jezus en een trouw soldaat der Kerk.

Wanneer hij het zesde eereteeken vasthecht, zegt hij: „op de school hebt gij den goeden strijd gestreden en uw loopbaan voleind gelijk de Apostel zegt. Dit eereteeken, dat diploma, deze zegen worden u verleend door den Paus. Ga nu en wees altijd trouw aan Jezus Christus en Zijne Kerk in het strijdgewoel der wereld”.

Wederom wordt een lied gezongen wanneer de aldus toegesprokene het diploma ontvangen heeft.

Daarna leest de Best. volgens bevel van Benedictus XIV van de altaartreden het stuk, waarin P. Ramière den pauselijken zegen vroeg en het pauselijk antwoord.

Postquam statutis die et hora populus ad ecclesiam convenerit, alta voce legantur Apostolicae Litterae sen Decreta, quibus Indulgentia conceditur, una cum potestate Benedictionem Apostolicam super populum effundendi, ut de delegatione audientibus constet: et concessio ex latino sermone in vulgarem accommodatum ad populi intelligentiam conversa pronuntietur; populus ad suorum scelerum detestationem pio brevique sermone excitetur.

Beatissime Pater,

Henricus Ramière, *Apostolatus Orationis* generalis moderator, ad Vestrae Sanctitatis pedes provolutus, modicam

Ei partem offert innumerabilium precum, Sacrificiorum et piarum actionum, quas ad Sanctae Sedis Catholicaeque Ecclesiae triumphum obtinendum dictae Societatis membra, sed maxime pueri et puellae ad *Pontificalem Militiam* pertinentes ultimis mensibus peregerunt.

Haec nempe *Pontificalis Militia* peculiaris quaedam praxis est qua *Apostolatus Orationis* puerorum aetati et indoli adaptatur, quaque juniores christiani ad Sanctam Sedem armis sibi propriis defendendam excitantur, speciatim vero frequenti Communione et quampluribus horis in strenuo labore perfectaue regulae custodia impensis.

Jam centena millia numerantur, qui in variis orbis partibus et in utriusque sexus educationis domibus, huic militiae nomina dederunt; et ubique haec pia praxis uberrimos edidit fructus. Dum scilicet renovatur in his domibus sacramentorum frequentia et scholasticae disciplinae observantia, augetur, sive inter alumnos, sive etiam inter magistros

alumnorumque parentes amor Ecclesiae et devotio erga Sanctam Sedem, hujusque spiritualis militiae exercitio ad praelia Domini efficacioribus armis aliquando praelianda juvenes disponuntur.

Ut vero hi fructus in dies crescant, utque nostrum hoc defensorum Sanctae Sedis seminarium nova ubertate donetur, a Vestra Sanctitate humilis orator suppliciter postulat:

1°. Ut Vestra Sanctitas sua benedictione sancire dignetur *decorationes* seu insignia quae, ad militum conatus remunerandos eorumque generositatem excitandam, juxta meritorum gradus, ipsis a magistris tradentur, eo tamen pacto ut qui his insignibus decorabuntur toties promissum renovent, societatibus ab Ecclesia damnatis nunquam sua dandi nomina, et Sanctae Sedis jura semper tuendi.

2°. Ut qui his decorationibus fuerint insigniti, tum ipsa die qua eas accipient, tum in mortis articulo Pontificali benedictione cum plenaria indulgentia frui

possint, sive a militiae moderatore, sive a proprio confessario ipsis impertienda; utque praeterea ii qui ad finem usque studiorum militiae officia constanter impleverint, et ideo supremam decorationem accipient, duplex supradictum privilegium parentibus in primo gradu communicare possint.

3. Ut omnes qui pias praxes pontificalis militiae peragunt, plenariam indulgentiam lucrari possint, primo quidem in die quo associatio instaurabitur circa initium anni scholastici; deinceps vero in festis Cathedrae Romanae Sancti Petri (die 18 Januarii); Sancti Leonis (die 11 Aprilis); B. V. Mariae Auxiliatricis (die 24 Maji); et S. S. Petri et Pauli (die 29 Junii)

4°. Demum ut ad praedictas gratias lucrandas nulla alia aggregatione aut inscriptione opus sit, nisi ea quae requiritur ad ingrediendam Societatem *Apostolatus Orationis* cujus militia pontificalis specialis est praxis; ita ut in omnibus domibus Apostolatus Orationis aggregatis

pontificalem militiam instituere liceat.

Et Deus cet.

Ex audientiâ Sanctissimi diei 21 Aprilis 1870, sanctissimus Dominus noster Pius Divina Providentia P. P. IX, referente me infrascripto S. Congregationis de Propaganda Fide Card. Praefecto, perpensis expositis, benigne rescribi jussit prout sequitur: ad 1 juxta petita; ad 2. affirmative, servatis de jure servandis; et quoad indulgentiam in articulo mortis lucrandam, dummodo rite dispositi Sanctissimum Nomen Jesu saltem corde, si ore nequiverint, devote invocaverint; ad 3. affirmative, servatis ut supra de jure servandis; ad 4. affirmative, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae ex aedibus S. Congregationis die et anno supradictis.

Gratis absque ulla omnino solutione quocumque titulo.

AL. CARD. BARNABO, *Praef.*

Praesens Rescriptum exhibitum fuit in Secretaria S. Congregationis Indul-

gentiarum die 15 Febr. 1873. In quorum fide m cct.

Datum Romae ex Secretaria ejusdem S. Congregationis die et anno ut supra.

DOMINICUS SAZZA, *Substitutus.*

Concordat cum originali:

Tolosae 4 Nov. 1884.

A. BERNADOT, *Vic. gen.*

VERTALING.

Allerheiligste Vader.

Henri Ramière, algemeen bestuurder van het *Apostolaat des Gebeds*, neergeknield aan de voeten Uwer Heiligheid, biedt U een klein deel aan van de ontelbare gebeden, offers en godvruchtige handelingen, welke de leden dier Vereeniging, maar vooral de jongens en meisjes, tot de *Pauselijke strijdmacht* behoorende, in de laatste maanden voor de zegepraal des H. Stoels en der Katholieke Kerk hebben volbracht.

Deze *Pauselijke strijdmacht* is eene

bijzondere oefening, waardoor het *Apostolaat des Gebeds* naar den leeftijd en de geaardheid der kinderen wordt geëigend en waardoor de jeugdige christenen worden opgewekt om den H. Stoel met voor hen geschikte wapenen te verdedigen, vooral door de veelvuldige Communie en door zooveel uren mogelijk in naarstigen arbeid en in het volmaakt onderhouden der regels door te brengen.

Reeds bij honderd duizenden worden ze geteld, die op verschillende plaatsen der wereld in opvoedingshuizen voor beider geslacht zich in die strijdmacht lieten opnemen; en overal brengt die vrome oefening overvloedige vruchten voort. Want terwijl in die huizen het gebruik der Sacramenten en de onderhouding der schooltucht vernieuwd wordt, neemt onder de leerlingen niet alleen, maar ook onder de onderwijzers en de ouders der leerlingen de liefde tot de Kerk en de gehechtheid aan den H. Stoel toe, terwijl zij door de beoefening dier

geestelijke strijdmacht voorbereid worden om eenmaal den strijd des Heeren met krachtigere wapenen te strijden. Opdat echter die vruchten met den dag mogen toenemen en opdat deze onze kweek-school van verdedigers des H. Stoels eene nieuwe vruchtbaarheid verwerve, smeekt de orator ootmoedig Uwe Heiligheid:

1°. Dat Uwe Heiligheid door haren zegen de *decoraties* of onderscheidings-teekenen gewaardige te erkennen, die tot loon der goede pogingen onzer strijders en om hunne edelmoedigheid te prikkelen, naar de mate hunner verdiensten, hun door de meesters worden uitgereikt, doch onder beding, dat zij bij het ontvangen dier onderscheidingen telkens de belofte vernieuwen, van zich nooit aan te sluiten bij Vereenigingen, die door de Kerk veroordeeld zijn, en van immer voor de rechten des H. Stoels op te komen.

2°. Dat zij, die gedecoreerd worden, op den dag waarop zij het onderschei-

dingsteeken ontvangen en bovendien in het uur van den dood den Pauselijken Zegen met vollen aflat mogen verkrijgen, hun door den Bestuurder der krijgsmacht of door ieders eigen biechtvader te verleen. Dat daarenboven, zij, die tot het einde hunner studiën de verplichtingen der krijgsmacht getrouw vervuld hebben, en mitsdien de hoogste decoratie ontvangen, dit dubbele voorrecht aan hunne bloedverwanten in den eersten graad mogen mededeelen.

3°. Dat allen, die de vrome oefeningen der Pauselijke Strijdmacht volbrengen, een vollen aflat mogen verdienen voor eerst op den dag, waarop, bij het begin van het schooljaar, de Vereeniging wordt opgericht; en voorts op de feestdagen van Petrus' Stoel te Rome (18 Jan.); van den H. Leo (11 April.); van Maria, de Hulp der Christenen (24 Mei); en van de H. H. Petrus en Paulus (29 Juni.)

4°. Eindelijk, dat voor het verkrijgen dier gunsten geen andere aggregatie

of inschrijving noodig zij buiten die, welke gevorderd wordt om lid te worden van het *Apostolaat des Gebeds*, waarvan de Pauselijke Strijdmacht slechts eene bijzondere oefening is; zoodat men in alle huizen, waar het Apostolaat des Gebeds is opgericht, de Pauselijke Strijdmacht kan invoeren.

Het antwoord luidde:

In de Audiëntie bij Z. H. den 21ste April 1870 heeft Z. H. Paus Pius IX, gehoord mij ondergeteekende Kardi-naal Prefect der H. Congregatie voor de voortplanting des Geloofs, na het voorgestelde overwogen te hebben, goedgunstig bevolen te antwoorden als volgt: op het eerste verzoek: toegestaan zooals gevraagd is; op het tweede: bevestigend met onderhouding der voorschriften; en wat den aflat in bet uur des doods betreft, mits zij goed gestemd den allerheiligsten Naam Jezus ten minste met het hart, als zij het met den mond niet kunnen, godvruchtig aanroepen; op het derde: bevestigend, met onder-

houding der voorschriften, zooals boven; op het vierde: bevestigend, zonder dat tegenovergestelde besluiten hierin verandering kunnen brengen.

Post quae Sacerdos, nullis circumstantibus ministris, stola et superpellicio indutus, ante Altare genuflexus, sequentibus verbis Dei opem imploret:

V. Adjutorium nostrum in nomine Domini,

R. Qui fecit caelum et terram.

V. Salvum fac populum tuum Domine.

R. Et benedic haereditati tuae.

V. Dominus vobiscum.

R. Et cum spiritu tuo.

Deinde stans segnentem recitat orationem:

OREMUS.

Omnipotens et misericors Deus. da nobis auxilium de Sancto, et vota populi hujus in humilitate cordis veniam peccatorum poscentis, tuamque benedictionem praestolantis et gratiam, clementer exaudi; dexteram tuam super eum benignus extende, ac plenitudinem

divinae benedictionis effunde, qua bonis omnibus cumulatus felicitatem et vitam consequatur aeternam. Per Christum Dominum nostrum.

R. Amen.

Post quam ad cornu Epistolae accedat, et stans in cornu Epistolae, non trina, hoc est triplici signo crucis, sed una benedictione, unico videlicet signo crucis, benedicat, proferens alta voce haec verba.

Benedicat vos omnipotens Deus †
Pater et Filius et Spiritus Sanctus.

R. Amen.

DERDE DEEL.

Raad der Zelateurs.

De Zelateurs vormen, onder de leiding van den Directeur, den raad van de Strijdmacht.

Zij kiezen, bij meerderheid van stemmen, een voorzitter, een geheimschrijver en een penningmeester; op een bepaalden dag, eens in de maand, vergadert de Raad. Hij moet

1°. Stemmen, met gesloten briefjes, over de aanneming van nieuwe leden.

2°. Zelateurs kiezen (onder de ijverigste leden) voor de nieuwe afdeelingen.

3°. Bij geheime stemming bepalen, aan welke leden de onderscheidings-teekenen verleend zullen worden; waarbij de Directeur het recht heeft, nog degenen te kiezen, die hij waardig oordeelt.

4°. Met den Directeur vaststellen den datum eener plechtige aanneming van

zelaars of van leden. (Handboekje 5e Hoofdst. bl. 144, 7e Hoofdst. bl. 183).

5°. Den dag vaststellen voor de plechtige uitreiking der decoraties, welke door meerderheid der stemmen toegekend en door den Directeur *goedgekeurd* zijn. Deze goedkeuring van den Directeur wordt uitdrukkelijk in het Pauselijk Rescript gevorderd.

De Voorzitter neemt de stemmen op en leest ze voor. De geheimschrijver schrijft de namen der leden, der Zelateurs en der gedecoreerden in het register der strijdmacht. De penningmeester houdt de lijst der abonnés op de Maandrozen, den Messenger enz.; en schrijft de bijdragen op.

In deze vergadering ontvangt ook ieder de maandbriefjes die hij moet ronddeelen.

VERGADERING DER LEDEN.

Elke maand, op den eersten Vrijdag of Zondag doen de leden een algemeene Communie voor den Paus, de Kerk en ter eere van de H. H. Harten van Jezus

en Maria. Dien dag dragen zij het schapulier van Jezus Hart en de ge decoreerden hunne onderscheidingsteeken.

Op dezen dag kan men gevoegelijk nieuwe leden *plechtig* aannemen, of nieuwe Zelateurs *plechtig* aanstellen of *plechtig* decoraties geven aan de leden, die daartoe zijn uitgekozen.

Ook is het wenschelijk dien dag door de leden een *plechtigen* kruisweg te doen opdragen aan het lijdende Hart van Jezus en het medelijdende Hart van Maria. Eveneens is die dag zeer geschikt voor het *Heilig uur*. (Zie Handboekje 4e Hoofdst. bl. 116 en 7e Hoofdst. bl. 191.

SCHAT VAN JEZUS HART.

Zie Handboekje 4e Hoofdst. bl. 109.

DECORATIES.

Paus Pius IX heeft zich gewaardigd, Decoraties vast te stellen ter belooning of ter opwekking der jonge leden van de strijdmacht. Deze belooningen, volgens verdienste verschillend, worden na

de stemming der Zelateurs bij definitieve uitspraak der Meesters toegekend. Deze decoraties door den Paus goedgekeurd geven aanspraak op groote voorrechten, zooals later wordt aangegeven. Zij bestaan volgens keuze der Bestuurders in strikken of linten van verschillende kleur, medailles of kruisjes.

Met vrucht kan men b. v. nemen blaauw voor goed gedrag, purper voor studie-ijver, groen voor het spreken der voorgeschreven taal, rood voor het oefenen der liefde, wit voor beschaafden omgang, geel of een goud kruisje voor ware godsvrucht. Men kan van verschillende kleuren één strik maken voor degenen, die verschillende decoraties verdiend hebben. Bij Rescript van den Paus heeft elke gedecoreerde recht op een plechtigen *Pouselijken Zegen* met vollen aflat op den dag zijner bevordering tot elk dier onderscheidingen. Bovendien heeft hij recht op een *Pauselijken Zegen* met vollen aflat in het uur des doods wanneer hij ook maar

één dier onderscheidingsteeken en verdiend heeft.

Elk lid eindelijk, dat tot aan het einde zijner studie aan de strijdmacht getrouw blijft en de zesde decoratie verdient, verkrijgt voor zijne bloedverwanten in den eersten graad (Ouders, Broers en Zusters): 1. het recht op den Pauselijken Zegen met vollen aflat den dag der toekenning dier decoratie en 2. het recht op dezelfde gunst in het uur des doods.

Het is van belang, die bloedverwanten tijdig te verwittigen en hun een exemplaar van dit werkje toe te zenden met verwijzing vooral naar bl. 57 en vgd. ter inlichting van den priester, die den Pauselijken Zegen zal verleenen.

VOORRECHTEN.

1^e. *Voor de leden.*

I. Alle volle (170) en gedeeltelijke aflaten, benevens alle kostbare voorrechten aan het Apostolaat des Gebeds verleend. (Handboekje 1^e hoofdst. bl.

25, 34; 2^e Hoofdst. bl. 49; 3^e Hoofdst. bl. 71; 5^e Hoofdst. bl. 142).

II. Een aflaat van 100 dagen telkens voor elk werk der strijdmacht eigen, te weten: voor elk *uur van stilzwijgen*, elk *uur van arbeid* en elke *goed doorgebrachte uitspanning*; en tevens voor elk *god werk* aan God voor den Paus opgeofferd, 't zij als smeekgebed voor Zijne noodwendigheden, 't zij als dankgebed voor Zijne overwinningen.

III. Een volle aflaat eens in de maand op een dag naar verkiezing, mits men te Communie ga voor den Paus.

IV. Een aflaat van 100 dagen eenmaal 's daags voor de leden, die, nog niet tot de eerste Communie toegelaten, eene geestelijke Communie doen, zeggende: *Kom Heer Jezus, kom!*

V. Een aflaat van 100 dagen eenmaal elken dag, als men voor eene beeltenis der H. Maagd, op een openbare plaats van het huis opgericht, een *Wees Gegroet* bidt voor den Paus.

VI. Een aflaat van 300 dagen telkens

als men een der aanroepingen zegt:
Zoet Hart van Jezus, wees mijne liefde!
 en *Zoet Hart van Maria, wees mijn*
heil! (Dit zijn de twee eerste oorlogskreten der strijdmacht).

VII. Twee volle aflaten elke maand, onder de gewone voorwaarde, als men gedurende een maand, ten minste éénmaal daags die beide aanroepingen gedaan heeft.

VIII. Een aflat van 50 dagen telkens als de leden tot hun glorievollen beschermers, den H. Jozef, de volgende aanroeping richten, die hun derde oorlogskreet is: *O goede H. Jozef bescherm ons, bescherm de H. Kerk!*

N.B. Alle bovenvermelde aflaten zijn toepasselijk op de zielen in het Vagevuur.

2°. Voor de Gedecoreerden.

IX. Authentieke goedkeuring der onderscheidingsteeken en door den Paus.

X. Recht op een plechtigen Pauselijken Zegen met vollen aflat op den dag, dat zij gedecoreerd worden. Volgens het

Pauselijk Rescript moeten zij zich plechtig verbinden, nooit tot eene door de Kerk veroordeelde Vereeniging toe te treden en altijd voor de rechten des H. Stoels op te komen. Zij moeten ook dien dag te Communie gaan.

XI. Voor dezelfde het recht op den Pauselijken Zegen en een vollen aflat in het uur des doods.

XII. Het recht op den Pauselijken Zegen en een vollen aflat voor de bloedverwanten in den eersten graad van diegenen, die het hoogste onderscheidingsteeken ontvangen. Alleen zij die tot het einde hunner studiën in de strijd-macht volharden, kunnen die decoratie ontvangen.

XIII. Voor dezelfde, onder dezelfde voorwaarden, recht op den Pauselijken Zegen en een vollen aflat in het uur des doods.

XIV. Recht voor den plaatselijken Bestuurder, om den Pauselijken Zegen, volgens den Romeinschen ritus, te geven aan de gedecoreerden zoo dikwijls de

Raad en de Oversten het goed vinden, leden te bevorderen. Hetzelfde recht voor de biechtvaders ten opzichte hunner biechtelingen onder de leden of hunne bloedverwanten die in den term vallen (zie XII, XIII), zoo dikwijls, bij de bevordering, de Pauselijke Zegen niet aan allen plechtig gegeven wordt.

XV. Een volle aflaat, onder de gewone voorwaarden, op de volgende dagen :

- 1) Op den dag der oprichting; 2) op het feest van Petrus' Stoel te Rome (18 Jan.);
 - 3) op het feest van den H. Leo (11 April);
 - 4) op O. L. Vr. Hulp der Christenen (24 Mei); 5) op het feest van de HH. Petrus en Paulus (29 Jun.).
-

INHOUD.

Voorrede	blz. 3
--------------------	-----------

EERSTE DEEL.

Hoofdst.	I.	De geest van 't Apostolaat des	blz.
		Gebeds.	19
"	II.	De beoefening van 't Apostolaat	21
Artikel	I.	De drie graden van 't Apostolaat	21
		Eerste graad.	25
		Tweede graad	28
		Derde graad.	29
"	II.	Algemeene en bijzondere inten-	
		tiën	31
"	III.	IJveraars van 't Apostolaat .	34

TWEEDE DEEL.

Hoofdst.	I.	De geest van 't Apostolaat van	
		Studie	37
"	II.	De oorlog tegen Vrijmetselarij	44
"	III.	De regeling	60
"	IV.	De Ceremoniën	66
		Pauselijke zegen	75

DERDE DEEL.

Raad van Zelateurs	87
Vergadering der leden	88
Decoraties.	89
Voorrechten	91

3.

3.

9

1

1

5

8

9

1

4

7

4

0

6

5

7

3

9

1

Dit boekje kan men verkrijgen bij
den Centraal-Bestuurder, Z. E. Heer
M. H. REUSER, Wijnhaven, Rotter-
dam, à f 0.15

Eveneens kan men daar bestellen:

Handboekje van het Apostolaat des Gebeds	f 0.30
Korte verhandeling over het Apost. des Gebeds.	0.07½
Levende Rozenkrans van 't Apostolaat.	0.04
Kerkelijke gebeden voor Rei- zigers en Pelgrims.	0.07½

En verder alles wat voor het Apos-
tolaat des Gebeds dienstig is.

bij
er
er-
5
n :

0

$7\frac{1}{2}$

4

$7\frac{1}{2}$

OS-

